כובעני

אירלנד

בעמק אהרלה, בדרום אירלנד, לא הרחק מגבעות גאלטיי, חי נכה עני בעל גיבנת גדולה על גבו. הוא היה איש קטן, חלוש, לא היה לו כוח לעבוד בשדה, ולכן התפרנס מקליעת סלים מענפי ערבה, שאותם מכר לאנשי הסביבה.
למרות נכותו הוא היה אדם עליז, בעל מזג טוב, ואהב לשיר בזמן העבודה. הוא גם נהג להתקין על כובעו פרחים הנקראים "כובע הנזיר" ולכן האנשים נתנו לו כינוי "כובעני".
יום אחד חזר כובעני מהשוק שבו מכר את הסלים שלו. היה כבר מאוחר, הלילה ירד והוא לא יכול היה ללכת מהר. בסוף התעייף מאוד והחליט לנוח על תלולית שבקרבת חורבת בית עזוב.
ופתאום, בשקט הלילה נשמעה נגינה של חלילית. כובעני הקשיב למנגינה שלא הכיר, מנגינה פשוטה ונקלטת יפה באוזן. ויחד אתה הוא שמע מקהלת קולות דקיקים שחזרו עוד ועוד על המילים:

"יום ראשון, יום שני..
יום ראשון, יום שני...
יום ראשון, יום שני.."
ובמקום הזה השיר היה נפסק ואחר כך המקהלה חזרה שוב:
"יום ראשון, יום שני..
יום ראשון, יום שני...
יום ראשון, יום שני.."
כובעני נהנה מהמנגינה המוזרה. הוא הבין שבמקרה שמע שירה של "פיות התלים", העם האגדי והקסום של אירלנד. הם כנראה התחילו לחבר שיר חדש, אבל משום מה לא היו מצליחים להמשיך. כובעני החליט לעזור להם. התכונן, וכששמע אותם שרים בפעם שלישית:
"יום ראשון, יום שני..
יום ראשון, יום שני...
יום ראשון, יום שני.."
הוסיף בקול בהיר, מצלצל יפה, ובנגינה עליזה:
"ושלשי!"
שניות אחדות השתרר שקט. ואז נשמע רעש עליז, לחישות בקולות דקיקים וצחוק, קריאות שמחה וכובעני ראה שקהל זמרים ונגנים קטנים הקיף אותו. היו אלה תושבי התלים, שהאירים קוראים להם סידים, והאנגלים פיות או אלפים. האנשים הזעירים צהלו, כי השיר שלהם הושלם סוף-סוף, ובלי הפסקה סובבו את כובעני, ניגנו ושרו:
"יום ראשון, יום שני,
יום ראשון, יום שני,
יום ראשון, יום שני
ושלשי!"
בסוף אחד האנשים הקטנים, כנראה אחד

הזקנים, קרא לשקט, יצא קדימה, פנה לכובעני ואמר:

"הו, זמר כשרוני, בן תמותה! אנו מצטערים לראותך נושא את הגבנון האיום. למזלך, בהנפה של השרביט שלי אוכל לשחרר אתך מהגבנון הזה לתמיד. כך נודה לך על השיר המופלא שעזרת לנו לחבר. שלום כובעני!"

והוא הניף את השרביט.

עיניו של כובעני נעצמו, ראשו הסתחרר, הוא נפל בלי הכרה על הדשא ונרדם בשינה עמוקה.

כשהתעורר היה כבר בוקר.

כובעני קפץ על רגליו ובפעם הראשונה בחייו התיישר - הגבנון שלו נעלם, והוא נעשה לאדם יציב, ישר ונאה.

רבים מהפוגשים בו עכשיו לא הכירו אותו, והוא נאלץ לספר שוב ושוב על המפגש שלו עם שוכני

התלים, כדי שיכירו בו את כובעני.
קרה שאיש מְגוּבנָן אחר שמע על המקרה הזה.
היה זה ג'וני פורצ'ין, בחור חמדן גדול. הוא
החליט לנסות את מזלו אצל הפיות וערב אחד
הגיע לאותו המקום שעליו סיפר כובעני, התיישב
על התלולית וחיכה ללילה.
הוא ישב שם כבר זמן רב והתחיל אפילו לנמנם
כשפתאום שמע קולות דקיקים שרים במקלה את
השיר:
"יום ראשון, יום שני.
יום ראשון, יום שני.
יום ראשון, יום שני,
ושלשי!"
"אהא" חשב ג'וני "כובעני הראה להם רק יום
אחד, היום השלישי, ואני אראה להם אפילו שני
ימים. יתכן ועל כך לא רק שישחררו אותי
מהגבנון, אלא יתנו לי אפילו מהזהב שלהם.
אומרים שאצל שוכני התלים התאספו ואוצרות
זהב רבים."
וכשחשב כך הוא פתח רחב את פיו וכשרק
המקהלה התחילה שוב "יום ראשון.." הוא קרא
בקול גדול ולא בקצב:
"רביעי וחמישי!
רביעי וחמישי!"
הכל השתתק, אך רק לרגע. ומיד התחיל רעש
ונשמעו קולות מרוגזים"
"מי הנבזה שצעק? מי הפריע לנו לשיר?"
וג'וני ראה שמקיף אותו המון מרוגז, שצועק
ומאיים עליו באגרופים. ואז אחד מהם, עם
שרביט ביד, יצא קדימה ואמר:
"איש טיפש ובלתי נסבל אפילו בין בני תמותה.
תקבל פרס השווא לך. תהיה בעצמך תמיד דוחה

כמו הצעקות שלך!" הוא הניף את השרביט.
הכל התערפל בעיני ג'וני והוא נפל על הארץ
ונרדם מיד. הוא ישן עד למחרת וכאשר התעורר -
וי! על גבו היו לא אחת, אלה שני גבנונים. כך יצא
משם החמדן, שהרגיז את הסידים.
וכובעני העליז חי עוד זמן רב ובאושר, ושימח
אנשים בשירים העליזים שלו.